

19 e trefaldighet

Psalmer: 53, L73, L193, 278, 94, L203

Texter: Jos 2:1-15, Hebr 11:29-40, Mark 2:1-12, Hebr 11:1-3,7-10

Nåd vare med er och frid från Gud vår Fader och Herren Jesus Kristus. Amen.

Predikotexten här hämtad ur Hebr 11. Vi läser verserna: 1-3,7-10

1 Tron är en övertygelse om det man hoppas, en visshet om det man inte ser. 2 Genom tron fick fäderna sitt vittnesbörd. 3 Genom tron förstår vi att världen har skapats genom ett ord från Gud, så att det vi ser inte har blivit till av något synligt...

7 I tron byggde Noa i helig fruktan en ark för att rädda de sina, sedan Gud hade varnat honom för det som ingen ännu hade sett. Genom tron blev han världen till dom och ärvde den rättfärdighet som kommer av tro.

8 I tron lydde Abraham, när han blev kallad att dra ut till det land som han skulle få i arv, och han begav sig i väg utan att veta vart han skulle komma. 9 I tron levde han som främling i det utlovade landet. Han bodde i tält tillsammans med Isak och Jakob, som var medarvingar till samma löfte. 10 Ty han väntade på staden med de fasta grundvalarna, den som Gud har format och skapat.

Låt oss be!

Herre, vi har samlats kring ditt ord för att bli styrkta i tron. Ditt ord är sanning och det har fött oss på nytt till ett levande hopp. Hjälp oss så att vi blir uthålliga i tron. Lär oss uppmuntra varandra till tro. Amen.

Hebreerbrevets 10:e kapitel är en förmaning till uthållighet i tron. Det är en uppmuntran att förbli trogen vår Frälsare Kristus. I detta kapitel finns den välkända förmaningen att vi inte ska överge vår församlings sammankomster som en del har för vana *utan uppmuntra varandra, så mycket mer som vi ser att dagen närmar sig*. Dagen det talas om är Jesu ankomst dag. Hebreerbrevets författare återkommer till detta som en motiverande faktor. Han skriver: *Ni behöver uthållighet för att göra Guds vilja och få vad han har lovat. Ty ännu en kort liten tid, så kommer han som skall komma, och han skall inte dröja*.

Det 10:e kapitlet avslutas med orden: *Men vi hör inte till dem som drar sig undan och går förlorade. Vi hör i stället till dem som tror och vinner sina själar*. Sedan följer så det 11:e kapitlet som handlar om troshjältarna som genom tron uthärdade så mycket. Det finns inget kapitel i Bibeln där uttrycket ”genom tron” återkommer så många gånger som här. Detta är Biblens stora ”genom tron”-kapitel. Läs bara och se allt vad Gamla testamentets troende gjorde och uthärdade, väntade och hoppades på ”**genom tron**”.

Det 11:e kapitlet börjar med en definition av tron. Vad är tron? Är det att inte veta? Är det osäkerhet om hur det förhåller sig, man tror något men vet inte? Nej, långt därifrån: *Tron är en övertygelse om det man hoppas, en visshet om det man inte ser.* På vilken grund kan vi vara vissa om det vi inte ser? Vad är det som gör att vi kan vara övertygade om att vi ska få det vi hoppas på? Ja, enbart på grund av Guds ord och löfte. Vi vet att Gud inte kan ljuga. När Jesus innan sitt stora lidande sa till lärjungarna: *Ännu en kort tid, och världen ser mig inte längre, men ni skall se mig, ty jag lever, och ni kommer att leva,* så gav det dem hopp, framför allt när de sedan såg honom uppstånden och levande så som han lovat dem. Det gav dem ett fast hopp om att de också skulle leva. Övertygelsen om detta gjorde dem till orädda och frimodig vittnen som inte gick att tysta. Apostlarna är trovärdiga vittnen som Gud sänt och som vittnat om vad de sett och hört, och med sina händer tagit på. De har hört Jesu ord och sett Jesus uppstånden och levande. Deras vittnesbörd ger också oss hopp om att dela Kristi seger över döden. Det är vår övertygelse att också vi ska leva med honom. Tron, som är en fast övertygelse om det man hoppas, grundar sig på Guds ord och löften.

Tron är en visshet om det man inte ser. Uppståndelsen till evigt liv är något som vi inte har sett. Men vi är ändå vissa om det, för det är vad Jesus lovat. Hebreerbrevets författare gör genast en jämförelse. Han skriver: *Genom tron fick fäderna sitt vittnesbörd.* För fäderna låg också Jesu födelse, hans verksamhet då han gick omkring och förkunnade evangeliet om riket och gjorde gott mot alla, hans lidande, död och seger över döden långt i framtiden. Det var något de inte hade sett. Men genom tron såg de det i fjärran. Hur mycket mer ska vi då inte hålla fast vid hoppets bekännelse som fått facit i hand och sett hur Gud i sin trofasthet uppfyllt sina löften. Bara det återstår för oss som ett ”osynat kort”, att vi ska leva med honom. Men vi har Jesu löfte.

Fäderna levde och dog i tron på Guds löften. Hebreerbrevets författare skriver längre fram i kapitel 11: *I tron dog alla dessa utan att ha fått det som var utlovat. Men de såg det i fjärran och hälsade det och bekände sig vara gäster och främlingar på jorden. De som talar så visar därmed att de söker ett hemland. Om de hade menat det land som de gått ut ifrån, hade de tillfälle att vända tillbaka dit. Men nu längtade de till ett bättre land, det himmelska. Därför blygs inte Gud för att kallas deras Gud, ty han har ställt i ordning en stad åt dem.* Det är detta han syftar på när han skriver i vår vers: *genom tron fick fäderna sitt vittnesbörd.* Gud skämdes inte för att kallas deras Gud. Tvärtom han gav dem sitt erkännande. ”Abraham trodde på HERREN och han räknade det honom till rättfärdighet”, heter det i 1 Mose 15. Kan man få bättre vittnesbörd av Gud? Jesus bevisar uppståndelsen med dessa ord: *har ni inte läst vad Gud har sagt till er: Jag är Abrahams Gud och Isaks Gud och Jakobs Gud? Han är inte*

en Gud för döda utan för levande. Gud blygs inte för att kallas deras Gud. Jesus berömmar också Abrahams tro med dessa ord: *Abraham, er fader, jublade över att få se min dag. Han såg den och blev glad.* Abraham såg den i fjärran genom tron. Hela Hebreerbrevets 11:e kapitel är ett vittnesbörd från Gud till fäderna, att han inte blygs för att kallas deras Gud. Genom hela Gamla testamentets tid litade de troende på Guds löfte om kvinnans säd som skulle söndertrampa ormens huvud, Abrahams säd, Davids son. I denna tro fick de vittnesbördet att de tillhörde Gud, och att de genom tron räknades rättfärdiga. Samma erkännande ger Gud oss när vi håller fast vid hoppets bekännelse.

Och visst är det underligt att somliga kan dra sig undan och överge tron fast den utlovade Frälsaren kommit och vi fått se alla forntida löften om vår frälsning fullbordas. Läs Hebreerbrevets 11:e kapitel. Fäderna utstod misshandel och död, hån och gisselslag. De vandrade omkring hemlösa i en tid då frälsningen låg i fjärran. De hade bara ett löfte och såg uppfyllelsen genom tron fjärran ifrån. Gud hade bestämt att de skulle nå målet tillsammans med oss. Och Gud vill att vi ska nå samma mål som de, den himmelska staden. Visst har vi en stor fördel framför fäderna, vi som har apostlarnas vittnesbörd om uppfyllelsen av Guds löften om Frälsaren? Vi ser inte uppfyllelsen i en fjärran framtid. Apostlarna vittnade om vad de sett och hört och med sina händer tagit på. Så låt oss hålla fast vid hoppets bekännelse och inte överge vår församlings sammankomster utan uppmuntra varandra, så mycket mer som vi ser dagen för Kristi ankomst närma sig. För det är bara målet, själva uppståndelsen från de döda och ingången i det himmelska Jerusalem, som är kvar att uppfylla av alla Guds löften.

Hur kan djävulen beröva oss den tro som fäderna fick beröm för? Ja, tron är en övertygelse om det man hoppas, en visshet om det man inte ser, som grundar sig på Guds ord och löften. Hur kan djävulen beröva oss tron? Han riktar in sig på att beröva oss Guds ord som tron grundar sig på – Guds ord som väcker och stärker tron? Och det brukar följa ett bestämt mönster. Han attackerar först det första kapitlet i Bibeln – sanningen om Guds skapelse. Han gör det naturligtvis genom sina verktyg, människor som ifrågasätter Bibelns sanningar. Kan han skapa plats i kyrkan för kritik mot Bibeln då det gäller naturvetenskap och historia är först steget vunnet. Först därefter attackerar han sanningen om Kristi verk och vår frälsning. Djävlens argument är att om Guds Ord har fel om livets uppkomst och vårt förflutna, hur kan vi då vara säkra på att Bibeln har rätt om vår framtid, uppståndelsen och livet tillsammans med Frälsaren?

Vers 3 i det 11:e kapitlet är Bibelns motargument: *Genom tron förstår vi att världen har skapats genom ett ord från Gud, så att det vi ser inte har blivit till av något synligt.* Evolutionsteorin är med andra ord inget nytt påfund. Också på apostlarnas tid fanns det teorier om att det vi ser blivit till genom något synligt. Men genom tron förstår vi att evolutionsteorin inte stämmer. Den tredje versen

tar fram den viktigaste lärdomen ur 1:a Moseboks 1:a kapitel. Allt synligt (och allt osynligt för den delen) har blivit till genom ett ord från HERREN. Där det inte fanns något synligt, där det inte fanns någon materia att börja arbeta med, skapade Gud allt synligt, hela universum, genom sitt mäktiga ord. *Gud sade... och det skedde så.*

En kristen vet att Guds Ord är sanning. Ändå måste vi tid efter annan kämpa mot tvivlet. Då är det viktigt att gå till Guds Ord som stärker tron. Alla verser i hela det 11:e kapitlet, det stora ”genom tron”-kapitlet, syftar till att stärka tron hos oss stridströtta kristna. Vi har kämpat mot förnekelse, vårt eget tvivel, under hån och motvilja från vår omvärld och blivit trötta. Hur härligt är det då inte att få läsa om alla troshjältarna, vad de uträttade genom tron, vad de uthärdade genom tron, hur Gud bevarade dem, och hur de levde och dog i tron:

7 I tron byggde Noa i helig fruktan en ark för att rädda de sina, sedan Gud hade varnat honom för det som ingen ännu hade sett. Genom tron blev han världen till dom och ärvde den rättfärdighet som kommer av tro.

8 I tron lydde Abraham, när han blev kallad att dra ut till det land som han skulle få i arv, och han begav sig i väg utan att veta vart han skulle komma. 9 I tron levde han som främling i det utlovade landet. Han bodde i tält tillsammans med Isak och Jakob, som var medarvingar till samma löfte. 10 Ty han väntade på staden med de fasta grundvalarna, den som Gud har format och skapat.

Gud talade och Noa lydde. I tron byggde Noa i helig fruktan en ark för att rädda de sina sedan Gud varnat honom för det som ingen ännu hade sett. Hans lydnad var en frukt av tron. Han byggde arken utan annan garanti än Guds befallning och löfte och han lade allt i Guds hand. Precis samma sak med Abraham. Gud talade och Abraham lydde. Lydanden var en frukt av tron. Han drog ut till det land han skulle få som arv utan annan garanti än Guds befallning och löfte. Han överlämnade allt i Guds hand. Varför ville Abraham, hans son och sonson, leva som nomader i tält, som främlingar i ett främmande land? Det kan bara finnas en anledning: Abraham, Isak och Jakob väntade staden med de fasta grundvalarna, den som Gud har format och skapat. De såg fram emot det himmelska Jerusalem - ett evigt arv.

Och det är ingen skillnad för oss. Också vi är medarvingar till samma löfte. Oavsett om vi äger en fastighet eller hyr en lägenhet så är det inget bestående, inte just mer än ett tält. Genom tron lever också vi som främlingar i vårt land. Det här är inte vårt hemland. Men Gud har format och skapat en evig tillvaro som är vårt hem. Också vi ska leva i väntan på staden med de fasta grundvalarna som Gud lovat i sitt ord. Och att genom tron fokusera på Guds ord och löften det stärker vår tro och gör oss uthålliga. Amen.

Låt oss be!

Herre, ditt ord är sanning, och i din trofasthet har du uppfyllt dina löften till fäderna att sända en Frälsare. Lär oss lita på Jesu löfte att vi ska leva med honom. Låt det hoppet forma våra liv så att vi lyder dina befallningar och litar på dina löften. Ge oss uthållighet i tron medan vi väntar vår Frälsares återkomst.
Amen